

Llavors al baixar el coll, en Bernat, en Daniel i jo vam pujar al Quixal i a la Dent d'Alba. Tornàrem al coll i vam tirar cap el refugi. En Daniel Maldonado i els seus dos amics van tornar cap a Granollers; així que en comptes de fer només un pic de 3.000 metres, que és el que estava previst, en vam fer quatre.

Pic Maladeta i Aneto. Foto Guillem Cumella

2 d'agost

Avui era el dia més llarg de tots. Havíem d'anar al refugi de Mulleres. Ens vam llevar a les 7 i, un cop esmorzats, ens vam dirigir cap el coll Alfred. Aquí en Marcel va anar en el cotxe del Joan, que ens esperaria al refugi, perquè no podia aguantar. El dia se'ns va fer llarg, perquè quan ja havíem passat els Aigualluts, i ja portàvem unes dues hores i mitja de marxa, se'ns va posar a ploure. La Gemma es va posar molt nerviosa i ja volia tornar; tots ens hi vam rebotar perquè ja portàvem molt tros fet. Total van ser quatre gotes i vam poder continuar. Un cop al coll l'Alfred no ens van deixar fer el Mulleres perquè deien que el faríem l'endemà. Un cop travessat el coll vam fer un flanqueig fins un coll que travessava cap a la vall del refugi de Mulleres. Quan vam ser a baix als llacs vam perdre el refugi perquè el mapa que portàvem estava equivocant; així que en

La Forcanada al fons. Foto Guillem Cumella

Joan Maspons va anar a inspeccionar i el va trobar: estava dos llacs més avall del que assenyalava el mapa. Un cop al refugi vam fer fora discretament una parella d'anglesos. Vam tenir tot el refugi per a nosaltres. En Joan i en Marcel van arribar al cap d'una estona llarga, perquè pujaven des de la boca sud del túnel de Vielha, on havien deixat el cotxe.

3 d'agost

Ens vam llevar a les cinc per a poder pujar al pic de Mulleres, però plovia i ens van dir que seguíssim dormint. Llavors ens vam llevar a les deu, estava tot emboirat, però al cap d'una estona de discutir si pujàvem o no, vam decidir tirar amunt. El camí era dret, vam trigar dues hores a arribar al coll de Mulleres. Des d'allí dalt només vam trigar vint minuts a assolir el cim de 3.010 metres. Des de dalt no es veia res, estava tot emboirat, només un moment es va deixar veure l'Aneto. Un cop tornats al coll els nois vam voler anar al pic de Cap de Toro de 2.975 metres, que estava al costat. Hi vam pujar juntament amb el

Pol, que ens va acompanyar. Arribats al refugi vam tirar avall i vam anar a dormir a un prat al costat de la boca del túnel. Aquella nit va caure un xàfec impressionant.

4 d'agost

Avui ens hem llevat dins uns aiguamolls. Cada passa que feies, el peu s'enfonsava en una mena d'arenas movedisses, així que hem desfet ràpidament la tenda i hem anat a ocupar lloc al refugi lliure que hi ha seguint la carretera més avall de la casa de la Generalitat. Allí ens vam trobar als participants de la Transpirenaica'99, que passaven la nit allí. Vam estar tot el dia de pànxing i al vespre vam anar de turistes a Vielha.

5 d'agost

Avui tenim tot el dia per a no fer res i ens han fet anar a l'estany de Bessiberri. La pujada va ser lenta. Uns van anar molt ràpid i d'altres bastant lents. Un cop al llac vam fer unes quantes partides de cartes i vam tornar a baixar. Va ser un dia avorrit.

6 d'agost

Avui marxem. Hem d'agafar l'autobús a quarts de dues, així que tenim tot el matí per fer el manta. Un cop estava tot recollit vam enfilat la carretera fins a la boca sud del túnel, on hi havia la parada d'autobús. Allí vam pujar-hi i vam arribar a Barcelona a les 6'30 de la tarda. Vam agafar el tren a l'estació d'Arc de Triomf i a Granollers vam arribar-hi a les 7'05. Aquí acabava la nostra travessa.

Guillem Cumella